

PUBLICACIÓ SETMANAL

No es tornen originals.

Número solt 15 Cts.

Redacció i Administració
CARRER D'AUGUST, 64Dels articles ne son res-
ponsables llurs autors.

Anuncis segons tarifa.

Glosari de la Vida

Contribució a la Tardor

Per la cinta blanca de la carretera, s'atança Novembre amb els ulls plorosos. Perquè?

Malgrat les fulles caiguin fent unes coregudes folles sobre la pols dels camins; malgrat ja no es trobin les portes franques ni les rialles promptes, hi ha en l'ambient una santa alenada de renovació, de promeses caldes i enfortidores, de fermes resolucions per a un pervindre de goig i de llum.

El nen, ja ha tornat a l'escola. Després d'un estiu de xibarrí i de donar molts disgustos al pare, s'ha trobat de sobte, com sortint d'un somni, altra volta de cara als llibres, i el seu esperit inquiet i turbulent ha tingut una lleugera sotregada en tornar re-veure aquells amics sèrios i encarquerats. I llavors li han vingut a la memòria els consells del pare, les malifetes del curs passat, les seves poques ganes d'estudiar, que l'havien deixat a la cua dels seus companys, i ha fet, tot recordant les llàgrimes i els petons de la mare, el ferm propòsit de ser el més aplicat de l'escola.

Oh! Deixeu-lo fer l'any que vé! Ja no en farà més de *rodó*. Ja no s'escoltarà tampoc a aquells babaus del vehí que sols pensen

en jugar i dissecar granotes. Ell farà bondat i estudiarà car el seu pare li ha promès, per si aguanta la paraula, un bon vestit per Nadal. I és tan aprop Nadal!

I el nen, ha prés els llibres amb un gest amorós, com si fossin uns antics companys en arribar d'un llarg viatge i amb la faç serena i enriolada per una alegria continguda, ha passat pel carrer amb la consciència d'un deure i amb la seguretat d'un propòsit, talment com si l'haguessin transformat en un home petitet.

El pare, somriu. Es cert que ja fa tres o quatre anys que totes les seves reflexions i tots els bons propòsits d'aquell plançó, es fonen com el fum en l'espai, davant una baldufa bonica o un joc esbojerrat posat en planta per els bordegassos del carrer, però aquest any sí que hi té confiança. Ja és gran, pobret, i a la fi haurà posat seny.

Com dut per la mà, en l'encadenament d'idees, l'home arriba fins a fer un balanç de l'any qui s'escola cap al no-res.

Tantmateix ha sigut un any ben fals. Tots els projectes li han fallat sorollosament. S'han enderrocats moltes coses que creia sòlides i en canvi ha deixat de provar quelques pensades que haurien anat bé.

Comença ja a sentir-se un poc fadigat en l'ascensió per aquests camins costeruts de la vida, portant al demunt el pes feixuc

d'una colla d'anys d'angúnies i de lluites que han passat, per a els seus fins nobles i honorats, completament estèrils, tant estèrils com la sorra del desert.

El pare, ha evocat per mil·lèsima volta, tota la feina per fer encara.

L'educació d'aquells infants que pujaven al seu entorn. El seu encarrilament envers una posició millor que la seva. Els estalvis precisos per a una possible contingència i per a una vellesa decorosa....

Davant la magnitud de la tasca, l'home s'ha redreçat encara, abrandat el seu cor per la foguerada divina de l'entusiasme. L'any que vé!

La muller ha vingut i, tots dos, en la dolça intimitat de la llar han bastit tot un castell de projectes, tot un plànol d'economies. Han fet una revisió de totes les maleïdes circumstàncies que els hi havien fet fondrer els fruits d'esforços passats, per tal d'evitar-les en lo successiu i han traçat una norma per a duplicar la seva activitat en procurar-se ingressos.

I amb l'esperit enlairat per lo sublim de sa missió han sortit els dos a fora, desafiant el vent de tardor qui fa dançar les fulles seques, amb la joia al pit i el cap ben alt talment com si tornessin a començar altra vida,

Una tarda rúfola, en que els núvols d'hivern hauran dibuixat en l'immensitat augusta del cel, una filera de penitents d'uns funerals pretèrits, el nen, en posar el peu en el dintell de la porta, amb els llibres sota el braç i en demanda del redorç sagrat de la llar, s'haurà adonat que per la cinta blanca de la carretera, s'atança el vell Novembre amb els ulls plorosos i un mocador a la mà.

—Mira, mare, aquell vell xaruc de cada any qui sempre plora. Què tindrà?

La mare, que haurà sortit amatenta en sentir el fill qui arriba, haurà tingut un en-surt com si la despertessin violentment d'un son profund, i haurà contestat, distreta:

—Es el vell Novembre, fill meu, qui plora per tots els dies, hores i minuts que s'han perdut forjant impossibles i que ja no es trobaran mai més.

I per els ulls serens de l'infant, hi passarà per un moment l'ombra impenetrable del misteri.—J.

El problema de la bellesa en la llar humil

Un dels problemes de cultura que més haurien d'interessar en el moment actual, és el de la bellesa de la llar humil. Si diem que és un dels problemes que més ens haurien d'interessar, és perquè és més gros i porta arrels més fondes per a la llur solució que al primer cop d'ull pot semblar.

La tasca portada a cap per el *Foment de les Arts Decoratives* amb ocasió del concurs obert amb motiu de l'«*Exposició Internacional del Moble i Decoració d'interiors*» és una tasca nobilíssima encaminada a resoldrer el problema en son aspecte estètic compatible amb els mitjans econòmics de que disposen les gents humils.

Jo crec, però, que no podrà resoldres d'una manera definitiva aquest problema en tant no s'enfoqui la qüestió cap a un problema de cultura social, donant a n'aquest mot una ampla extensió humana. Aquest problema de cultura no solament és necessari per a les gents obreres sinó també a les famílies les quals compten amb mitjans econòmics considerables; ja que l'estructura social del temps modern, ens posa al davant un fet que no podem ignorar, i és el de que els progressos materials no han anat acompanyats, en la majoria dels cassos, d'un progrés intel·lectual paral·lel a aquells.

Insisteixo—i fàcilment es podria demostrar—, en que no solament és una qüestió que afecte a les gents obreres, sinó que també a les classes acomodades perquè crec que no hi pot haver una solució de cultura—que donaria la tònica d'una civilització del nostre poble—, sense que abarqui els dos estaments els quals are com are estan faltats d'una sana orientació estètica.

Mes d'un esgrao es porta ja fet per a la solució del problema, però la llàstima és que aquests treballs queden al marge de la comprensió dels humils i dels acapdalats.

Culpabilitats, a qui en donarem? potser ens trobarem davant un cercle viciós dient

que els humils són indiferents amb les escoles i els acapdalats no miren amb interès la creació de centres de cultura en veurer aquella indiferència, i perquè també creuen que ells no les necessiten.

Problema difícilíssim, tornem-ho a repetir.

Ll. M.

Ciudadà palamosí...

Ciudadà palamosí, escolta: Es arribada l'hora de que ço que no has fet mai per tu mateix ni pels teus, ho facis ara pels altres. Així al menys ho aconsella la gent de *seny*...

Tens un troç en erm pels voltants de la Fosca? doncs plante'l de pins i cuida'ls bé, de faisó que es facin prest corpulents i ombradissos.

Hi ha per casualitat un regalim d'aigua a manera de font en aquesta teva propietat?, oh, que bé! cuita, bon ciudadà, cuita i no et torbis: fes-ne una font monumental, una font amb totes les comoditats d'ombra, de frescor, de repòs, de delícia, una font, en fi, que convidi a fer-hi *excursions i berenades*...

Tens una casa de mala mort en qualque carrer de la vila, si?, doncs sobretot no t'oblidis d'emblanquinar-la, no de dintre precisament, que això pel cas no interessa, ço essencial és que li donguis bona aparença pintant-la per fora... Procura també escombrar el troç de carrer que et pertoca i regarlo amb cura; tot això a l'estiu eh?, a l'hivern fes-ho com vulguis... Arrecona les pedres del carrer, sobretot, que això ja és feina que no cansa, no per evitar quelques empassegades a algú de nosaltres, no; nosaltres ja estem fets a certs equilibris i per tant no corrim pas cap perill... Si ve d'aquí, presta't per a cavar, regar i podar degudament l'arbrat dels nostres passeigs, pobrets!, que no ho veus que fan llàstima de tan escanyolits; però encara, si solament es tractés del seu miseriós raquitisme, com aquell qui diu no pagaria la pena tant de sacrifici per tan poca cosa...

I doncs — diràs tu, pobre ciudadà palamosí — perquè dec fer tantes coses que tan senzillament m'en he passat fins ara?

Oh, bé; ja veuràs; és que no es tracta de tu precisament, bon ciudadà, car si així fos no ens hauriem donat tanta... tanta... bueno, tanta molèstia, sabs?, ja t'en fas càrrec, oi? Si se't demana que plantis pins, que arrangis fonts, que pintis façanes que escombris, podis, reguis i arreconis pedres, és perquè convé, és perquè imperiosament necessari desvaneixer en el visitant (estiuellant) aquesta impressió de raquitisme i migradesa que reb en arribar a nostra vila en comparar-la amb tantes altres com n'haurà trobades en la seva via...

Perquè quan els estiuellants ja sien aquí, cal facilitar-los-hi els mitjans per no aburrir-s'hi, (és clar, com que nosaltres els hem pregat tant i tant perquè vinguessin a passar l'estiu entre nosaltres)... Perquè hi trobin estada agradable tots els que hi vinguin, doncs és just (ja ho crec, i de tota justícia; *pues no faltaba más!*) que si venen a gastar s'hi els seus cabals, els donem nosaltres totes les comoditats compatibles amb la nostra manera de ser.(i!)...

Cal que fixis bé l'atenció (que badis l'ull, volem dir) oh, ciudadà de Palamós, amb el rendiment (això, això, el *rendiment*, visca el desinterès!, visca l'amor al pròxim!) que poden donar-te aquestes millores que se't demanen, doncs tot això — segueix fixant-te, ciudadà de Palamós — serveix per a millor atraure (sense embuts, és el parany) a aquells que tenen més pessetes que ànima per a admirar totes les belleses que pugui oferir-los-hi la nostra contrada, pessetes que aniran totes, caient una a una a manera de benefactora pluja, dintre les teves arques, naturalment, si ets comerciant, mal només ho siguis de pells d'anguila, car sabs bé que en aquests dos o tres mesos que duren les vacances dels rics, pots apretar el tornillo tant que vulguis, sense temensa que ningú, (d'ells s'enten) hagi boca, puix que la nova clientela paga bé i al comptat rabiós.

Poseu-hi cura, ciudadans palamosins, en preparar l'esqué que ha d'assegurar-vos una

bona pesquera; feu-la ben atraienta aquesta vila nostra, tots, fins vosaltres que percíbiu la renda dels cinc dits de cada mà. .; car si bé és cert que per un costat teniu el *petit* inconvenient de veure-vos obligats a comprar tota cosa a preu d'estiuejant sense ser-ho, no ho és menys que tal sacrifici queda compensat amb escreix amb la sort que també us cab, de poguer oïr tot l'istiu terratrèmol d'autos; ensumar olors de gasolina i saturar-vos els pulmons amb la pols que aixequen quan ells passen per les nostres vies tan esplèndidament urbanitzades.

ARAMIS

Cròniques gironines

Girona, la "ciutat morta", com digué l'escriptor francès, el subtilíssim Marcel Robin, ha experimentat en el decurs de pocs anys una progressió com mai podia somniar-se. Un considerable nombre de famílies vingudes de les comarques cerques han sentat llur residència en aquesta urb i això ha fet que s'hi noti cada dia més plenitud de vida i freturances d'engrandiment.

Girona, com si es tractés d'una gran ciutat, té de tot i força. Té bons escriptors i mals lectors, advocats i bogaderes, polítics i fut-bolistes, i tota aquesta munió diversa que compon la població, està absorvida i totalment domenyada per aquests darrers.

Es tanta la ceguera en aquest deport, que des del nen de quatre anys fins al vell pansit, tots estan fixes en el ressorgiment *gloriós* que ha de portar el fut-bolisme. Nosaltres creiem que els avantatges que duu aquest joc són els d'enfortir els peus enfeblint, com és natural, el cap.

En substitució d'uns quants llibres que antany portaven a sota el braç alguns lectors aficionats a les Bones Lletres, avui porten un parell de sabates ferrenyes penjades al coll. Pels carrers no hi passeu pas absrets pensant amb els afers del despatx o del taller, perquè us pot passar que en un

moment donat us saltin a la cara un manyoc de draps fangosos en forma de pilota que haurà llançada d'una cossa un bordegàs qui té un cap diminut a canvi d'uns descomunals peus. I no protesteu pas, perquè al voltant seu i amb el rostre deformat per una emoció estúpida, hi ha uns quants admiradors que segueixen amb veritable fè la jugada d'aquells nois, amb la convicció absoluta de què són precisament els únics predestinats a emmenar la Societat a bon terme, segons la potencialitat de llurs peus.

La passió ha arribat a tal extrem, que igual que els aficionats a la tauromàquia, que serveixen molts d'ells un troç de capa d'un *cèlebre* lidiador, els de l'extra-afició fut-bolística guarden uns cordons de sabata d'un no menys *cèlebre* jugador. Avui és el mateix que es digui Belmonte, Zamora, Gallo o Alcàntara, perquè segons es demostra, tots tenen els seus *pases* especials, els seus engegats admiradors i un pès ben aproximat de talent. I si els aficionats a la *fiesta nacional* tenien un *Tío Mereje* que amb la ploma els cantava les excelències del seu *art* preferit, nosaltres també tenim alguns cronistes amb cara de *llorón* que ressenyen tots els partits i jogades amb eloquència pròpia de la seva faç.

I tot per l'enfortiment de la raça, com va dir aquella ex autoritat que va donar la primera cossa en el camp esportiu de la nostra ciutat el jorn de l'inauguració.

Per aquest enfortiment, senyor meu, cal començar pel cap! L'esperit també necessita enfortir-se, perquè si sols eduquem el cos, és a dir, si conreuem amb preferència l'enrobustiment de les cames, allavors o sobran cavalls o mancaran carros.

PORTHOS

AGÈNCIA DE TRANSPORTS **JOAN OLIVER**

SERVEIS DIARIS A ST. FELIU I CALDES DE MALAVELLA

Serveis diaris dintre la vila • Carruatges de lloguer

TELÈFON 42 • • • PALAMÓS

POTI-POTI

L'avantpassat diumenge en passà una de crespà.

L'Empresa del «Cine-Teatre Carmen», tenia anonciada una atracció la qual amenitzà les sessions del dissabte i havia de fer altre tant el diumenge. Més, veus'aquí que per causa ja de tots coneguda, aquest dia, empresa i públic es quedàren amb la lluna de València; per cert que tota aquella munió de gent defraudada en llurs esperances omplenà el Passeig i el Camp de fútbol.

Es alló de que *causes imprevistes* obliguen a voltes a l'Empresa a *variar el programa*..... o el panorama.

En un establiment d'aquesta vila que no volem anomenar, fa pocs dies hi entrà una senyora a demanar el preu dels «fregadors». I veus-aquí que el dependent, que és un *frescales*, amb aquella fina amabilitat pròpia de l'ofici, li respongué:

—Miri, senyora, si en pren un de sol, li costarà cinc cèntims; més si en volgués cinc, els hi donaria per un ral.

La bona senyora tota convençuda digué:

—Ah, essent així, donguimen cinc.

Un aprenent d'una perruqueria del Carrer Major que s'anomena Manel, segons ens innoven, ha conquerit radicalment el cor d'una aixerida dameta que respón al nom d'una de les cinc parts del món i que fou descoberta per un savi que es deia com un personatge molt conegut dels putxinel·lis.

L'enhorabona «¡Pobre Sastre!»

El lector curiós podrà dubtar de la veracitat de ço que anem a relatar, però consti que el fet el coneixem mercès a la respectable senyora *Fata Morgana* la qual té el poder de fer-se fonedissa amb sols pendre's una píldora de la seva fabricació, poguent així penetrar a plaer a qualsevol lloc que li acomodi.

I prou preàmbul i anem al grà perquè es fa tart.

L'escena a una casa d'un carrer que no direm per evitar que quisqun lector massa curiós ens fes la guitza d'anar-ho a preguntar.

Personatges: dos casats de nou en plena lluna de mel.

El marit s'acosta a la seva muller i li diu quelcom a cau d'orella que no pot entendre's.

Ella no respón res, quedant-se tota seriosa.

— De manera que no m'estimes? — fa el marit.

El mateix silenci i la mateixa cara de cartró.

El marit una mica alarmat:

—Digues, em vols, videta?

Aquesta pregunta feta en veu alta fou oïda per la sogra que en aquell precís instant obria d'una revolada frenètica la porta de l'habitació, i amb veu que semblava un udol de fera engarjolada, respongué a la pregunta que la muller havia deixat també sense resposta.

—Oh, sí que et voldria, si; et voldria veurer penjat en qualsevol arbre de la carretera amb un pam de llenga fora!!

Quina lluna de mel més dolça, senyors!..

Seria més formosa, si no fos el seu orgull desmesurat.

Quan va pel carrer, magestuosa i altiva, apar un *pavo real* amb la qua estesa al sol.

Donariem per ben empleat el temps, si la formosa moreneta a que aludím, fos en avant i a causa d'aquestes ratlles, una mica més modesta, senzilla, i.... compasiva.

Què tenia aquella confitera el jorn que anava a Vall-llómbrega junt amb les seves companyes? Misteri! Ningú ho sab. Ni les amigues que l'acompanyaven aquell dia, amb tot i coneixer-la a fons.

Què en pensariau vosaltres d'una noia que, sens que mai ningú li hagués conegut cap sintoma de poetesa, es posés de cop i volta a improvisar aquests versos:

*A tí ¡oh! hermoso astro
tú que nos iluminas noche y día
ten cuidado en no malgastar tus rayos es-
[plendorosos*

o si no, no se lo que et faria.

I després, olè per aquests altres:

*Yo no sé galante luna
por que te escondes tan pronto
que potser la claror del día
te hace mal en los ojos?*

I aquest altre:

*Si tú ma quieres, vida mía
si tú me amas alma lloca
ten pasiencia que potser algún día
nos quedamus a las foscas.*

Sí, sí, com nosaltres, vatúia el món.

Si l'amabilíssima E. S. ens volgués fer de sòl esbaidor de tanta tenebra, com li agrairiem!

Felicitém al confiter «coca-dolça» per haver conquerit de plè el cor d'una gentil rossa.

Sospitem que ho ha lograt amb paraules dolces perquè té l'especialitat gran, de dir tot sovint:—*Adiós, castiza!*

¿Què li passava a aquella formosa senyoreta rossa del carrer Roger de Flor?

No ho sabem, sols podem dir que quan la varem veurer d'aprop, en sos ulls hi brillaven dues llàgrimes que com dues perles rodolaven cara avall deixant un rastre humit en ses enceses galtes; i picant de peus i revolcant-se per terra demanava a la seva mare alguna cosa que li era negada.

—Què potser era per a anar al Congost?

Ensensem que sí encar que no ho afirmem.

—Què no sabs que ha passat avui al mercat?

—Que ha passat?

—Una pagesa de Vall'Ilóbreaga per no donar els ous al preu de taxa, ha preferit rebotre'ls a terra, a les mateixes barbes d'un agutzil.

—Això ha fet!

—Això ha fet.

—Quina truita!

Diumenge passat, un jovenet de quinze primaveres, s'era molt enfeinat fent-se la *toilette* en ple ball del "Centre Federal".

Cada cop que l'orquestra es disposava a donar començ a un ballable, nostre heroi es treia de la butxaca de la americana una ampolla de porró que contenia Aigua de Colonia, de la qual en vessava una quantitat capassa per a negar a una criatura en els seus cabells que amb les dugues mans allisava després, fregant-se-les també per les dugues galtes.

L'amic Garrell és veritablement original!

K-K-TUA

Catarina

Oh, Catarina,
si tu sabessis
amb quin deliri
t'estimo jo!
tu ets ma vida,
mon cel, ma glòria,
la sobirana
d'aquest mon cor.
Tu en mi domines,
tu en mi disposes,
regeixes, manes...
diguem: què vols?
Vols tenir fama,
honors, riqueses;
vols ser princesa,
vols que..., perdó!,
volia dir-te
si és que volies
que en els teus llavis
fes un petó.

—Ço que voldria,—
respon la noia
amb veu commosa
que és casi un plor,—
que en lloc del ximple
com fas fins ara,
remei me dessis
per l'ull de poll.

CAVALLER D'HERBLAY.

Consultori amorós

Juanita.—Vostè té dos camins per a seguir: El primer, deixar-lo sense més contemplacions, per poca vergonya. El segon, a una nova intentona d'aital naturalesa, respondre-li amb la mateixa dignitat que ho degué fer el célebre heroi del Callao i Valparaíso: «Vale más honra sin barcos que barcos sin honra», i deixar-lo també. Esculli.

Blancaflor.—No ho sé veure enlloc que ho sigui, veliaquí.

Pepa.—Seria una veritable llàstima que una cosa tan petita l'induís a fer un disbarat tan gran. Les coses deuen meditar-se molt abans de dur-les a la pràctica. Calculi bé les conseqüències, la greujetat de les conseqüències que s'originarien de la seva decisió. Vostè deu tenir mare, segurament; i bé! Sab vostè lo que és una mare pels seus fills? I és clar que no ho sab. Vaja, vaja, treguis això del cap per l'amor de Déu!

Gertrudis.—Eh? En quin mon viviu, Gertrudis? En aquestes coses hom ha d'obrar per sí, sens prèvia consulta. Vol dir això que tota persona com cal, ha d'obeir abans que tot als impulsos de la seva consciència recta i honrada. Això sempre.

Una desesperada.—Malgrat la seva olor a tabac, volem contestar a sa lletra: Si és del seu grat, no veiem pas enlloc l'inconvenient per a no acceptar. I doncs que es pensava! I ara un consell: procuri no *desesperarse* per semblants nimietats, doncs a cada pas que donarà per aquest mon de mones ensopegarà amb coses de més *monta*, i llavors, com s'arregla per a respondre dignament a les circumstàncies? Tot això, naturalment, en el cas de què la tal desesperació provingués de la seva irresolució en ço que ens consulta.

X. X.—Fugi, dona, fugi; que s'ha pensat vostè!

Dolora.—Quina llàstima, senyoreta!; vostè tan fina, tan delicada, tan espiritual, segons podem apreciar per la seva actitud i per la seva comunicació..., ésser esclava d'un amor inspirat per un home tan groller i

qualsevolcosa, a jutjar també per ço que d'ell ens conte. Si, senyoreta, es cert; el veritable amor té aquestes coses rares. Amb tot, senyoreta, la voluntat és un mitjà més poderós que ningú es pensa. Probiu, senyoreta, probi a oblidar-lo per sempre.

Vol callar; estem sempre a la seva disposició.

FATA MORGANA

ASSAIGS LITERARIS

Crepuscle

El sol es pon. Les falsies amb llur xiscladissa torben la serena pau del dia morent.

La mar, planera i endormiscada calca com un espill la rosada claror d'un núvol solitari que reb la llum de la gran fogaina de la posta.

Prest la terra s'emmantella d'ombres i els vaixells del port devenen siluetes al carbó.

Es nit.

Mar endins, brilla de temps en temps un enorme i preciós rubí gronxant-se sobre les ones; i per no ésser menys, més ençà, al cim d'una asta col·locada a la punta de l'escollera, hi brilla també a curs intervals una bellíssima esmeragda.

I al fons de tot, allà en els confins de l'horitzó, hi apunta tímidament un «quart creixent de lluna platejada»...

A. CROSA

Palamós, 1923.

Fonda Ibèrica del Padre

PROPIETARIS
LLOBET I ESTER

Habitacions amb W. Closet,
aigua corrent i bany

TELÈFON 4915 A

Comte del Assalt, 13
BARCELONA

Anècdotes angleses

DOBLE VISTA

Era per la vigília d'Any Nou i la cosa succeí en una ciutat d'Escòcia. Dos amics, Tamb i Donald, després d'una volta per tabernes i bars, arribaren a casa de l'últim en aquell estat d'alegria que llinda amb la borraixera. — «Farem un'altra libació, Tamb, va dir En Donald, i després enviaré a cercar un cotxe que et porti a casa teva».

Mitja hora més tard el cotxe fou anunciat; i després d'un darrer got de comiat i un afectuosíssim adeu, Donald feu la següent advertència: — «Quan surtis a fora, Tamb, tu veuràs dos cotxes, però sigues ben segur d'agafar el primer, perquè l'altra no hi serà pas».

JONATHAN SWIFT

Swift, autor de «Els viatges de Gulliver», es distingia tant per les seves excen­tricitats com pels seus escrits. Estava un dia plujós preparant-se per a sortir, i el seu criat li va portar les sabates sens haver-les netejades. — Per què no les has netejades?, digué el degà. — Perquè he pensat que no valia la pena, doncs les tornarà a embrutar desseguit». En Swift se les va posar sense dir mot. Pocs moments després el criat va demanar-li la clau del rebost. — Per què fer?, va preguntar Swift. — Per a pendrer el meu esmorsar. — Oh!, va contestar el doctor, no val la pena de que esmorsis ara, ja que dintre dugues hores tornaràs a tenir gana. I així dient s'en anà.

F. PÉREZ, trad.

MIRA BÉ AMB QUI VOLS JOGAR

En un gran mercat d'una ciutat llunyana, un gos va robar una cuixa de xai, i ja quasi se l'havia menjada tota, quant va arribar el carnicer. Indignat va agafar el gos disposat a matar-lo, quant reparà en que portava gravat en el collar el nom del seu amo, precisament l'advocat més eminent de la ciutat. Molt content d'aquest descobriment, doncs

estava segur de què així cobraria l'import de la cuixa, se'n anà de dret a casa l'advocat, i presentat que fou a aquest, li digué:

— Molt senyor meu, vinc per a consultar-li un cas interessant.

— Vostè dirà, respongué l'advocat

— Doncs, m'ha passat lo següent: Un gos m'ha robat una cuixa de xai; puc jo reclamar el preu de dita cuixa a l'amo del gos?

— Es clar que sí.

— Essent així, vostè em deu cinc pessetes, doncs és vostè l'amo del gos, i jo la persona perjudicada.

L'advocat mirà sorprès al carnicer el qual somreia amb certa picardia. L'advocat s'enfadà. Mes amagant el seu mal humor, es tragué un duro de la butxaca i el donà al carnicer, qui el reb amb la més gran satisfacció; i era ja a la porta per anar-se'n, quan succeí ço que estava molt lluny d'esperar el satisfet carnicer, i fou que la veu de l'advocat, que amb un somriure en els seus llavis molt semblant al que poc abans hi tenia el carnicer, trencà el silenci dient:

— I els honoraris de la visita?

— Com! per tan poca feina?

— Doncs, sí, senyor, són deu pessetes.

El carnicer restà de pedra, i es va indignar de mala manera; però vegé que se les tenia d'heure amb un home més experimentat que ell, i no va tenir més remei que pagar-les.

Mireu si és cert aquell adagi que diu: «Anar per llana i surtir-ne esquilat».

Traduit del francès per

KUKABLANCA

Crònica local

Fem avinent a nostres volguts llegidors que en lo successiu "EL DRAC", SORTIRÀ CADA DISSABTE en atenció a la bona acollida que li ha sigut dispensada pel públic.

També ens és grat assabentar a tots els simpatitzants i aficionats a nostre secció de RUMIA QUE RUMIARÀS, que s'està estudiant la manera per a cedir dos pre-

mis cada mes als qui enviïn solucions exactes a determinats jeroglífics i logogrifs que aniran apareixent en la susdita secció.

Oportunament tornarem a parlar-ne establint condicions.

Per un oblit imperdonable deixarem de consignar en el número passat, que devem a l'exquisida amabilitat de nostra dilectíssim amic, l'intel·ligent Professor de l'Escola Menor d'Arts i Indústries, de Palafrugell, En Lluís Medir el notable dibuix de la capsaleira de nostra periòdic.

La Redacció de EL DRAC es complau en donar una vegada més, les mes expressives mercès a l'amic artista.

Nostre primera editorial obtingué l'èxit més falaguer. En poques hores quedà agotada l'edició, seguint aquesta comentada molt favorablement pel públic.

Veritat, que qualsevol en nostre lloc es sentiria orgullós? Doncs nosaltres també.

CERRALLERIA
MECANICA

Josep Ramió

SOLDADURA AUTÓGENA • REPARACIONS DE TOTA MENA

TELEFON 88 PALAMOS

Com a conseqüència del bàndol publicat el dijous de la setmana passada fent avinent la tassa de determinants articles, va passar un cas curiós amb una pagesa de Vall-llobrega la qual tenia ous per a vendre. Se li apropà un empleat del municipi dient-li que havia de vendre aquella mercaderia al preu de 2'75 ptes. la dotzena a lo qual respongué la pagesa que avans de donar-los a aquell preu els trencaria, i així ho va fer a presència d'aquella autoritat.

En vista de lo qual l'agutzil manà que la seguís a la casa consistorial on li va ésser aplicada una penyora de 25 pessetes.

Divendres passat fou denunciat a les autoritats un carnicer d'aquesta vila el qual no

donava el pes legal per lo que fou penyorat amb 25 pessetes.

El nou Centre, conegut fins avui per "Penya Palamosenca" ha canviat el rètol per el de "Peña Palamosense".

VAQUERIA I **Francisco ROLDÓS**
TRANSPORTS
SERVEIS DIARIS A ST. FELIU I FLASSÀ
Serveis a Girona, Olot, La Bisbal i poblacions intermitjes
TELÈFON 58 PALAMÓS

Diumenge passat a les 11 del matí fou clausurat el local del "Centre Nacionalista" d'aquesta vila.

En el "Centre Econòmic" el passat diumenge es celebrà una vetllada teatral a càrrec de la secció "Russinyol".

Es posà en escena el drama en tres actes "El Port de salvació" i un bonic sàinet en un acte.

FUTBOL

Diumenge, dia 30, al camp d'esports de nostra vila tingué lloc un interessant partit de futbol entre els equips "Nous Contti F. C." de Palafrugell i el local "E. C. Palamós". Arbitrà bastant bé En Llopis I.

El partit fou molt interessant, jugant ambdós bandos amb molta fè i entusiasme i sobresortint de l'equip foraster els defenses i mig centre, i per els de casa En Mayor, En Cordoní, En Costa, En Pascual i els germans Barbé.

Quinze minuts abans d'acabar-se el partit l'equip foraster es retirà del camp, quan estaven empatats a dos goals.

Defensaren el "E. C. Palamós", Mayor, Pagès, Cordoní, Pascual, Barbé I, Barbé II, Valls, Tarrés, Antonio, Barti i Costa. A la segona part En Tarrés fou substituït per En Gallart.

GOAL - KIK

Manuel Lloréns

MERCERIA

NOVITATS

PERFUMERIA • JUGUETS • PARAIGUES
ULTIMA MODA • BASTONS • LLANERIA
GENERES DE PUNT • BISSUTERIA, ETZ.

PREUS REDUITS

Major, 26 -- PALAMÓS

Rumia que rumiaràs

LOGOGRIF NUMERIC

1 2 3 4 5 6 7 8 9 Nom d'home.
4 2 3 9 6 7 8 2 » de dona.
8 7 4 2 8 9 3 » d'home.
1 2 3 7 8 2 » de dona.
3 2 1 9 8 » d'home.
6 7 8 9 » d'home.
4 9 3 Part del cos.
6 2 Nota musical.
4 Consonant.

CONVERSA

—I doncs, Rafel, que m'en dius de El DRAC.

—A mi lo que més m'agrada és la secció de Poti-Poti.

—A fè que un nostre company va dir-me que no li anava prou bé.

—Ja se qui és: En Manel!

—No; el que entre els dos hem anomenat.

TARJA

ADELA S. OLLASTRES

PALAMÓS

Combinar degudament aquestes lletres de manera que donguin el nom d'una tragèdia catalana.

XARADA

Tenen a Madrit un teatre que *dos cinc* porta per nom, en el qual son propietari molt de *invers tres* s'hi gastà.

N'es Palamós una *quarta segona* d'on guardo molts records, per viu-re-hi una hermosa nena que m'agrada de debó.

Si la solució d'eixa xarada us interessa, trobareu en el *total* el nom i cognom de l'hermosa donzella.

JEROGLIFIC

	×	
a		b
III		I
L		L
I	n	I
d	a	q
II	:	L
o	r	I
I	m	I
V	I	I
P		I

Les solucions en el nombre vinent.

A. C. P.

Solucions a lo inserit en el número passat:

Al logogrif numèric, EL DRAC. —A la tarja, *Cistella enflocada*. —A la conversa, *Ramón i Remi*. —A la xarada, *Casimiro*. —Al jeroglific, *Un conte de fades*.

Aquest número ha passat per la censura militar

S. Plaja Villena PALAMÓS

CENTRE GENERAL DE SUSCRIPCIONS I
VENDA DE PERIÒDICS NACIONALS I EX-
TRANJERS. OBJECTES D' ESCRIPTORI I
MATERIAL ESCOLAR

LLORENS CASTELLÓ. - PALAMÓS.

Cada año
se publica la
GUÍA GENERAL DE CATALUÑA
(Bailly-Baillière-Riera)

cuidadosamente corregida y
aumentada, conteniendo unos
trescientos mil datos y señas

de cuantos se dedican al Comercio, la Industria,
Agricultura, Minería, Ganadería, etc.,
en la extensa y rica Región Catalana

Reseña Geográfica, Histórica y Esta-
dística de cada entidad de población .
Producción . . Vías de comunicación

Cuatro preciosos mapas
en colores; los más completos
que se han publicado .

Anunciar en las páginas de la
GUÍA GENERAL DE CATALUÑA
es una garantía de seriedad
e importancia comercial, y es
de una eficacia extraordinaria

Un voluminoso tomo sólidamente encuadernado: 20 pesetas
Franco de portes en toda España

Anuarios Bailly-Baillière y Riera Reunidos, S. A.
Sección P. — Calle Consejo de Ciento, 240 — Barcelona

CASANOVAS - Sastre

Gran Taller de Sastrería

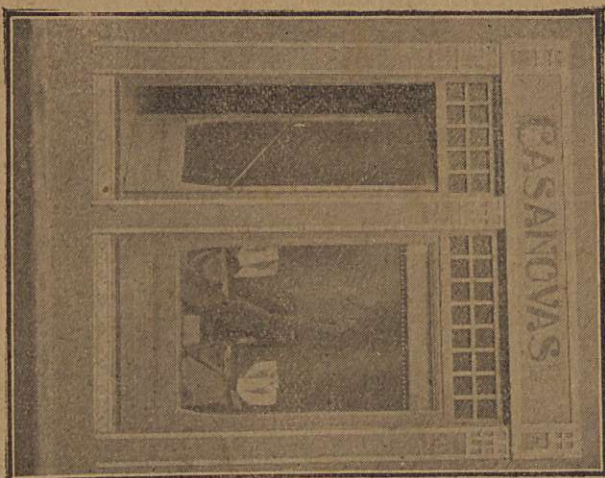
SISTEMA NORTAMERICA

Ultims models en trajes
i gabans Americans

Especialitat en trajes d'etique-
ta i uniformes

Gabardines impermeables

Acaba de rebre's en aquesta
casa un extens assortit de ge-
nere per a la temporada d'hivern

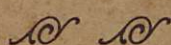

Moderna Escola
== *de Piano* ==

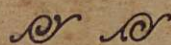
Professor: R. Casas

Plan d'estudis de l'Acadèmia
Granados

Nova tècnica del Pedal
segons el malaguanyat mestre

Clacisisme rigorós
amb les obres de text